

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΚΙΝΟΥΜΕΝΟΥ ΧΑΡΟΥΣ

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΤΗ ΜΕΤΑ ΤΟ Η ΕΡΩΤΗΣΗ ΚΑΙ Η ΑΠΑΝΤΗΣΗ

ΑΠΕΡΑΝΤΗ ΠΑΛΑΣΣΑ

ΠΑΤΡΙΚ
ΝΕΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΠΑΤΡΙΚ ΝΕΣ

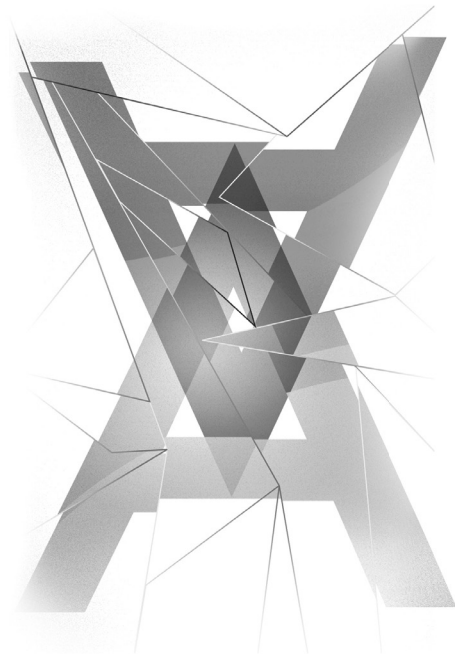
ΑΠΕΡΑΝΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Μια ιστορία
του *Κινούμενου* χάους

Μετάφραση
Γιώργος Μπλάνας

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

13 ΧΡΟΝΙΑ ΝΩΡΙΤΕΡΑ

«ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΤΕΛΕΙΩΣΕΙ, Ντέκλαν. Το ξέρεις αυτό. Φεύγουμε».

«Προϊσταμένη...»

«Σκοπεύεις να ζήσεις εδώ μόνος σου; Ξέρω πως πιστεύεις ότι στα δεκαέξι είσαι αρκετά μεγάλος, αλλά...»

«Δεν θα ήμουν μόνος...»

«Ντέκλαν...»

«Ποτέ δε μου είπες να σταματήσω. Μου είπες μόνο να τους αποφεύγω όλους...»

«Δεν επρόκειτο να λειτουργήσει ποτέ. Περίμενα να το καταλάβεις εσύ...»

«Γιατί; Μόνο και μόνο επειδή ο Ιλάι Πίντσιν λέει...»

«Ο Ιλάι Πίντσιν είναι ρατσιστής και μισητός άνθρωπος...»

«Τότε γιατί εγώ να...»

«Επειδή υπάρχουν άλλοι λόγοι από τις φλυαρίες του Ιλάι Πίντσιν!»

Σηκώθηκε όρθια και άρχισε να φτιάχνει το πιο θυμωμένο φλιτζάνι τσάι που είδε ποτέ του ο Ντέκλαν.

«Προϊσταμένη...»

«Και μη μου λες ψέματα, Ντέκλαν. Βλέπω ολοκάθαρα στον Θόρυβό σου πως δεν ακούς λέξη απ' αυτά που λέω».

Ο Ντέκλαν κατσούφιασε. «Εντάξει, τότε άκου αυτό».

Και άνοιξε τον Θόρυβό του και της έδειξε.

Οι τελευταίοι κάτοικοι του Οράιζον φόρτωναν τα κάρα τους στη μικρή, αμμώδη πλατεία της πόλης. Ο Ντέκλαν πέρασε από μπροστά τους, αποφεύγοντας την οπτική επαφή με οποιονδήποτε, καθώς κατευθυνόταν προς το σπίτι που μοιραζόταν με τη μαμά του.

Παρόλο που αυτό δεν είναι αλήθεια πια, έτσι δεν είναι; σκέφτηκε καθώς πήγαινε. Η μαμά του είχε ήδη πάει στο Χέβεν με την προτελευταία ομάδα σήμερα το πρωί, και πριν φύγει του είχε βάλει τις φωνές ακόμα χειρότερα από την Προϊσταμένη Κούλ μόλις τώρα. Είχαν ανταλλάξει άσχημα λόγια και δεν είχαν επανορθώσει. Αυτό το ένιωθε σαν ανοιχτή πληγή, μια ανοιχτή πληγή που δεν μπορούσε να σταματήσει να σκαλίζει. Δεν ήθελε να έχει αυτές τις διαφωνίες – ούτε με τη μητέρα του, ούτε με την Προϊσταμένη, ούτε με την πόλη. Δεν ήταν ο τύπος που διαφωνεί.

Αλλά δεν μπορούσε να τους κάνει να δουν. Κι αν δεν μπορούσαν να δουν...

«Ντέκλαν Λόουι». Η φωνή του Ιλάι Πίντσιν ακουγόταν πάντα σαν ψίθυρος, ακόμα κι όταν αντηχούσε στους αμμόλοφους. Παρόλο που δεν ήθελε, ο Ντέκλαν γύρισε. Ο Ιλάι ήταν υπεύθυνος της τελικής εκκένωσης, και φόρτωνε τα τελευταία και πιο ζωτικής σημασίας υπάρχοντα της πόλης – τις γεννήτριες, τα φάρμακα και τις προμήθειες που της απέμεναν– στις τέσσερις βοϊδάμαξες και στο αυτοκίνητο σχάσης που πηγαινοερχόταν στο Χέβεν.

Ο Ιλάι Πίντσιν ήταν ο τύπος που διαφωνεί – το πρόσωπό του, η οργή του Θεού κάτω από ένα καπέλο. Οι άντρες και οι γυναίκες που τον βοηθούσαν με τη δουλειά είχαν σταματήσει κι αυτοί όλοι. Ένα τείχος Θόρουβου παραγόταν από τους άντρες, με τον Θόρουβο του Ιλάι να περπατάει με δρασκελιές στην κορυφή, σαν στρατηγός που επιθεωρεί καμαρωτός τους προμαχώνες του.

Δεν ήταν ευχάριστος. Γεμάτος από τον Ντέκλαν κι όλα τα πράγματα που τον φαντάζονταν να κάνει, πράγματα που ισχυρίζονταν ότι τους αηδίαζαν αλλά για τα οποία σίγουρα έμοιαζαν να έχουν πλήρως διαμορφωμένες εικόνες να αιωρούνται γύρω απ' τα κεφάλια τους.

Δεν είναι τίποτα τέτοιο, έλεγε ο δικός του Θόρουβος, παρόλο που ήξερε από πείρα πως δε θα τον άκουγαν. Δεν είναι καθόλου έτσι.

Μίλησε δυνατά. «Δεν έχω να σου πω τίποτα, Ιλάι».

«Έρχεται η ώρα σου, μικρέ», απάντησε ο Ιλάι.

«Όλων η ώρα έρχεται», είπε ο Ντέκλαν, με το στομάχι σφιγμένο από το θράσος του ν' αντιμιλήσει. Ο Ιλάι ξεπερνούσε τον Ντέκλαν κατά είκοσι κιλά και παραπάνω από δέκα πόντους. Ένας καβγάς, αν κατέληγαν εκεί, δε θα κρατούσε πολύ. «Ακόμα και η δική σου».

«Φεύγουμε το πρωί, μικρέ», απάντησε ο Ιλάι. «Όλοι μας. Δεν είσαι εσύ η εξαίρεση που νομίζεις».

Ο Θόρουβος του Ιλάι έδειξε μια εικόνα του Ντέκλαν να σέρνεται πίσω από το κάρο, με τα χέρια δεμένα και το στόμα του φμωμένο.

Ο Ντέκλαν έχωσε τα χέρια του στις τσέπες του κι απομακρύνθηκε. Αλλά καθώς περπατούσε στην ακτή, ορκιζόταν πως ένιωθε το βλέμμα του Ιλάι να τον καρφώνει, σαν κάννη τουφεκιού κολλημένη ανάμεσα στις ωμοπλάτες του. Πίεσε τον εαυτό του να συνεχίσει να περπατάει, στρί-

βοντας προς την κατηφόρα που έφτανε κάτω στο νερό.

Αν και μένοντας αρκετά μακριά από τα πραγματικά κύματα.

Φάω, άκουγε τα ψάρια να λένε, και έβλεπε τις μακριές μαύρες σκιές τους να κινούνται στο νερό σαν τορπίλες. Αυτά ήταν ο βασικός λόγος που έβαζε λουκέτο το Ουράιζον. Για πάνω από δέκα χρόνια, οι κάτοικοι της πόλης είχαν προσπαθήσει να χτίσουν μια επαγγελματική ζωή σαν ψαράδες –άντρες και γυναίκες–, όχι μόνο παρέχοντας τροφή στους εαυτούς τους αλλά επίσης –ήλιπιζαν– δημιουργώντας ζωτικής σημασίας εμπορικές συναλλαγές με τον υπόλοιπο Νέο Κόσμο. Είχαν έρθει εδώ, όπως όλοι οι άποικοι, με το όνειρο μιας πατρίδας απαλλαγμένης από τα στίγματα του Παλιού Κόσμου που είχαν αφήσει.

Αλλά φυσικά, κανείς δεν περίμενε ότι ο Νέος Κόσμος θα ήταν γεμάτος Θόρυβο. Ή ότι οι ωκεανοί του θα ήταν γεμάτοι τέρατα.

Τα ψάρια –αν μπορούσες πραγματικά να τα πεις έτσι, όταν σε κοίταζαν στα μάτια και σου έλεγαν πως θα σε φάνε ακριβώς πριν το κάνουν– δεν ήταν ανίκητα. Μπορούσαν να πιαστούν, μπορούσαν ακόμα και να φαγωθούν, αν δε σ' ενοχλούσε το κρέας με γεύση σιδήρου, όσα καρυκεύματα και να του έβαζες. Ωστόσο, απλά υπήρχαν πάρα πολλά εκεί έξω, παρά τον δεκαετή πόλεμο εναντίον τους, πάρα πολλά για να γίνει το ψάρεμα κάπως ασφαλές και αρκετά πιο βιώσιμο. Το χειρότερο, τα ψάρια αποδείχτηκαν τα ίδια ιχθυοτρόφοι, φροντίζοντας και υπερασπίζοντας μανιασμένα τα κοπάδια των μικρότερων ψαριών που έτρωγαν, κοπάδια που θα ήθελαν να τα φάνε και οι άνθρωποι στην ακτή. Η κάθε μέρα έξω με τη βάρκα ήταν σαν να πη-

δάς στη φωλιά ενός λιονταριού, για να πιάσεις ένα τρομαγμένο αρνί.

Η πόλη είχε ξεκινήσει με αισιοδοξία, είχε περάσει στην αψηφισιά, πριν αργά, αργά, αργά κατακυλήσει στην ήττα. Πριν από έναν μήνα, η Προϊσταμένη Κούλ είχε καταφέρει να περάσει τελικά την άποψή της πως ήταν καιρός να μαζέψουν ό,τι μπορούσαν και να ξαναγυρίσουν στο Χέβεν, όπου θα ήταν τουλάχιστον σίγουροι ότι θα τρώνε τακτικά. Οι ψαράδες θα έπρεπε να γίνουν αγρότες – έτσι έπρεπε να γίνει. Ο Ιλάι Πίντσιν, το μόνο βέτο που απέμενε, είχε συμφωνήσει επιτέλους μαζί της μετά την απώλεια ενός δεύτερου γιου αυτό το καλοκαίρι, από ένα ψάρι που εμβόλισε τη βάρκα τους και τον έριξε στο νερό, όπου δεν είχε καμιά ελπίδα.

Η πόλη ένιωθε πως δεν απέμενε τίποτα τελικά να τους κρατάει εδώ. Σ' αυτό είχαν σχεδόν δίκιο.

Αλλά μόνο σχεδόν.

Ο Ντέκλαν κούμπωσε το φερμουάρ του μπουφάν του καθώς περνούσε από το πίσω μέρος της εκκλησίας. Ο χειμώνας δεν ήταν ακόμα ακριβώς εδώ, αλλά προμηνυόταν στις παγωμένες ριπές που έρχονταν από τη θάλασσα. Μια ψύχρα στην ατμόσφαιρα, πιο έντονη απ' όσο συνήθως. Ακόμα ένας λόγος για να φύγει η πόλη αύριο το πρωί, να φύγει πριν από την πρώτη τσουχτερή παγωνιά.

Αύριο το πρωί, σκέφτηκε ο Ντέκλαν, ανηφορίζοντας ένα μικρό μονοπάτι προς το σπίτι του.

Δεν είχε ακόμα ιδέα τι θα έκανε. Πατί αυτός; Πατί αυτός απ' όλα τα αγόρια στην πόλη; Ήταν αυτός με τις λιγότερες πιθανότητες, ο πιο μαζεμένος, αυτός που δεν επρόκειτο ποτέ να προκαλέσει φασαρία.

Μέχρι που τον βρήκε η φασαρία, υπέθεσε.

Άνοιξε την εξώπορτα. «Είναι κανείς εδώ;» φώναξε.

Δεν πήρε απάντηση. Το σπίτι –μάλλον καλύβα στην πραγματικότητα, που τα τρία μικρά δωμάτιά της χωρίζονταν με κουρτίνες– ήταν σχεδόν άδειο. Η μητέρα του είχε πάρει όλα τα υπάρχοντά της μαζί της το πρωί και ο Ντέκλαν δεν είχε και πολλά δικά του. Ρούχα, προφανώς, μερικές φωτογραφίες και τα σύννεργα ψαρέματος, που τα κρατούσε καθαρά και γυαλισμένα. Δεν είχε μαζέψει τίποτα, αλλά ήταν τόσο λίγα που θα μπορούσε ν' αντιστρέψει την πρόθεσή του σε λιγότερο από πέντε λεπτά.

Αλλά δε σκόπευε να το κάνει. Όχι, δε σκόπευε.

«Είναι κανείς εδώ;» ξαναρώτησε, μ' ένα μικρό άγχος να τον κυριεύει τώρα. Δε θα έκαναν κάτι...

Θα έκαναν;

Διέσχισε το σπίτι φτάνοντας στην πίσω πόρτα και σπρώχνοντάς τη δυνατώτερα απ' όσο είχε πρόθεση, με αποτέλεσμα ν' ανοίξει κοπανώντας με θόρυβο στον πίσω τοίχο του σπιτιού...

Τρομάζοντάς την εκεί που καθόταν, σε μια γωνιά του απεριποίητου κήπου, φορώντας όπως πάντα το ίδιο ελαφρύ ρούχο από λειχήνες, αγνοώντας το παγερό αεράκι. Είδε πως διάβαζε ένα βιβλίο στο τάμπλετ του, μ' εκείνη την παράξενη έλξη της για τις γραπτές λέξεις του λαού του ακόμα αμείωτη, κατάπληκτη ακόμα με το πώς μπορούσε κανείς να χωρέσει τόσο πολύ από τον εαυτό του στις γραμμές μιας σελίδας. Ήταν περιορισμός, όπως το έβλεπε εκείνη, αφού η προβολή Θορύβου έμοιαζε πολύ πιο φυσική. Και παρ' όλα αυτά, να τη πάλι ν' αφιερώνει χρόνο αποκωδικοποιώντας μια γλώσσα που δεν είναι δική της.

Ίσως προσπαθούσε ν' αποκωδικοποιήσει αυτόν, σκέφτηκε ο Ντέκλαν.

Αν όντως το έκανε, θα χαιρόταν ν' ακούσει τι ανακάλυψε.

Ο Θόρυβός της τιτίβισε με ζεστασιά μόλις τον είδε, αλλά αμέσως ακολούθησε θλίψη. Τον είχε διαβάσει σε μια στιγμή, παρόλο που τα νέα ήταν γνωστά από βδομάδες.

Αύριο το πρωί, του έδειξε.

«Θα βρούμε έναν τρόπο», είπε αυτός.

Και της άνοιξε τον Θόρυβό του σαν αγκαλιά.

«Είναι αφύσικο!» του φώναξε η μητέρα του μόλις το προηγούμενο βράδυ. «Είναι ζώο».

«Δεν είναι ζώο!» της φώναξε κι αυτός. «Σκέφτεται. Μιλάει. Αισθάνεται...»

«Αισθάνονται πράγματα μόνο μιμούμενοι εμάς, το ξέρεις αυτό».

«Εγώ δεν το ξέρω. Έτσι λέει ο Ιλάι Πίντσιν, αλλά από πότε άρχισες να τον ακούς...»

«Ντροπιασες τον εαυτό σου. Ντροπιασες εμένα...»

«Δεν έχει καμιά σχέση με σένα...»

«Ζεις σε μια μικρή πόλη και μου λες πως δεν έχει σχέση με μένα; Νομίζεις πως περνάει απαρατήρητο;»

«Δεν είναι δουλειά κανενός...»

«Δουλειά κανενός; Δεν υπάρχει τέτοιο πράγμα. Όχι πια. Πρέπει να την αφήσεις πίσω. Πάει και τέλειωσε. Δεν υπάρχει άλλη επιλογή».

«Δε θα το κάνω...»

«Τι ακριβώς νομίζεις πως θα γίνει, Ντέκλαν; Απλά ο Ιλάι Πίντσιν θα την καλωσορίσει ανάμεσά μας σαν ίση σου; Θα σου δώσει την ευχή του να την παντρευτείς...»

«Δε χρειάζομαι την ευχή του. Ή τη δική σου...»

«Ήλιτζα πως θα ήθελες την ευχή μου. Γιε μου, οι Σπακλ

είναι επικίνδυνοι. Υπάρχουν φήμες για επιθέσεις που θα γίνουν από τα δυτικά, ακόμα και κουβέντες για πόλεμο...»

«Οι φήμες είναι από τον Ιλάι Πίντσιν. Οι κουβέντες από τον Ιλάι Πίντσιν. Δεν είναι καν Δήμαρχος...»

«Ούτε και η Προϊσταμένη Κούλ είναι πολύ ενθουσιασμένη γι' αυτό».

«Και ποιοι είναι αυτοί για να μου λένε πώς θα ζήσω τη ζωή μου; Η ελευθερία δεν ήταν όλο το νόημα που κάναμε τόσο δρόμο για να έρθουμε σ' αυτό τον ηλίθιο πλανήτη;»

«Δε θα έρθει στο Χέβεν μαζί μας».

«Μα έχουν κι άλλους απ' αυτούς εκεί. Δουλεύουν πλάι πλάι...»

«Δε θα τη βάλω στο σπίτι μου».

«Τότε θ' αποκτήσω δικό μου σπίτι».

Κι αυτό, για κάποιο λόγο, ήταν η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι της μάνας. Χρησιμοποίησε πολύ άσχημα λόγια, πολύ άσχημους χαρακτηρισμούς για τους Σπακλ κι εκείνος της απάντησε με πολύ βαριά, πολύ θυμωμένα πράγματα μέχρι που τον πέταξε έξω από το σπίτι. Κοιμήθηκε στο ύπαιθρο, καθώς κανείς τους δεν ήταν πρόθυμος να μιλήσει στον άλλον, κανείς τους δεν ήταν πρόθυμος να είναι ο πρώτος που θα προσπαθούσε να λύσει τη διαφωνία τους. Σήμερα το πρωί, την παρακολούθησε από μακριά να φεύγει, χωρίς να της κουνήσει το χέρι, χωρίς κι εκείνη να του κουνήσει το δικό της, και ξαναγύρισε στο άδειο τους σπίτι.

Το οποίο, γι' αυτόν, δεν ήταν καθόλου άδειο.

Το όνομά της –ένα ουσιαστικό που δεν ήταν ούτε κατά διάνοια ακριβές, αλλά έπρεπε να βρουν κάποιο κοινό έδαφος– ήταν κάτι σαν Πέτρινο Κέντρο ή Αποφασιστική Πρόθεση ή Βράχος Κόντρα Στην Παλίρροια, τα οποία δεν ήταν στους Σπακλ οι προσβολές που μπορεί να ήταν στους αν-

θρώπους. «Πέτρα» και «Βράχος» στη χωρίς λέξεις γλώσσα τους σήμαιναν, ανάμεσα σ' έναν σωρό άλλα πράγματα, κάτι σταθερό. Ο Βράχος Κόντρα Στην Παλίρροια δεν ήταν ένα σκληρό πράγμα – τουλάχιστον όχι πάντα. Ήταν κάτι δυνατό, κάτι που μπορούσε ν' αντέξει.

Αλλά ακόμα κι έτσι, δεν είναι αυτό ακριβώς που νομίζεις, του είχε δείξει. Αυτό το όνομα, τα επίπεδά του, είναι περισσότερο ενθάρρυνση παρά γεγονός.

«Θεωρούν πως το κέντρο σου θα έπρεπε να είναι πιο πέτρινο;»

Ενώ την ίδια στιγμή είναι ήδη κάπως πέτρινο.

«Α», είπε εκείνος, «άρα κάπως σαν όλους τους άλλους δηλαδή».

Εκείνη γέλασε μ' έναν από τους σπάνιους φυσικούς ήχους που έκαναν οι Σπακλ, ένα είδος χαρούμενου κλακ κλακ. Συμφώνησαν ότι καθώς το Βράχος Κόντρα Στην Παλίρροια ήταν λίγο γλωσσοδέτης, μπορούσε να τη φωνάζει απλά Τάι.

Η επαφή Σπακλ και ανθρώπων είχε αρχίσει με την ίδια αισιοδοξία, όπως όλα τα άλλα στον Νέο Κόσμο. Οι ιθαγενείς ήταν άλλη μια έκπληξη, καθώς δεν καταγράφηκαν στις τυπικές αναλύσεις όταν βρίσκονταν σε τροχιά ή αν καταγράφηκαν, δεν καταγράφηκαν σαν κάτι περισσότερο από άγρια ζωή – ή τουλάχιστον αυτό επέλεξαν να πιστεύουν οι άποικοι όσο διαχειρίζονταν τις άλλες εκπλήξεις αυτού του τόπου.

Ο Ντέκλαν ήταν πάρα πολύ μικρός για να θυμάται το τραύμα του Θορύβου, όταν προσγειώθηκαν τα σκάφη των αποίκων, αλλά μέχρι την εποχή που η μητέρα του ακολούθησε την ομάδα που έφυγε για να ιδρύσει το Ορράιζον, είχε καθιερωθεί ένα είδος πρόχειρης, βεβιασμένης άποψης για το μέρος, με πολλούς αποίκους να σκορπίζονται όσο πιο

μακριά μπορούσαν, για να προσφέρουν στον εαυτό τους σχετική γαλήνη και ησυχία. Μερικές οικογένειες σχεδίαζαν από την αρχή να δοκιμάσουν το ψάρεμα. Σ' αυτές προστέθηκαν και μερικές άλλες –συμπεριλαμβανομένης και της μητέρας του Ντέκλαν– και κατέβηκαν το ποτάμι μέχρι τον ωκεανό, συνηθίζοντας όλο και περισσότερο τον Θόρυβο καθώς περνούσαν τα χρόνια.

Ωστόσο, συνηθίζοντας ελάχιστα περισσότερο τους Σπακλ. Οι αρχικές σχέσεις στάθηκαν απρόβλεπτες, με μερικές πρώιμες καταστροφικές συγκρούσεις, για τις οποίες οι άποικοι δεν ήθελαν να μιλάνε αλλά των οποίων τις αποτρόπαιες λεπτομέρειες είχε διαβάσει ο Ντέκλαν στον Θόρυβό τους. Τελικά, επικράτησε ένα είδος απόμακρης ειρήνης. Οι δύο ομάδες απέφευγαν σε γενικές γραμμές η μία την άλλη και όταν οι ιδρυτές του Οράιζον έφτασαν στον ωκεανό, οι Σπακλ ήξεραν πια να κρατούν απόσταση από έναν λαό του οποίου τα όπλα ήταν καλύτερα, πιο κοφτερά, πιο αποτελεσματικά.

Μόνο που οι Σπακλ ήξεραν πώς να ψαρεύουν. Ήξεραν πώς να τα βγάζουν πέρα τόσο με τα κύματα του ωκεανού όσο και με τα πλάσματα που ζούσαν από κάτω τους, χρησιμοποιώντας επίπεδα, μικρά ατομικά σκάφη, που με το ζόρι έδειχναν αρκετά γερά για ν' αντέξουν ένα ελαφρύ αεράκι. Ενώ οι άνθρωποι παιδεύονταν και πνίγονταν και τρώγονταν με τα βαριά ξύλινα σκάφη τους, τους Σπακλ – που κυνηγούσαν με τρομακτικά εξελιγμένους συνδυασμούς δοράτων και διχτυών– μπορούσες να τους δεις στον ωκεανό στα βόρεια, όρθιους στα ασταθή πλεούμενά τους, να τα φορτώνουν με τεράστιες ψαριές.

Το Οράιζον είχε αναγκαστεί να κάνει ανταλλακτικό εμπόριο με τους Σπακλ μόνο για να επιβιώσει. Η Νίκολα Κούλ, Δήμαρχος της πόλης και μοναδική της Προϊσταμένη

θεραπεύτρια, είχε ξεκινήσει τις πρώτες διαπραγματεύσεις, προσφέροντας κυρίως προϊόντα και υπηρεσίες σιδηρουργίας –που οι Σπακλ είχαν ανάγκη για τα ζώα τους– με αντάλλαγμα ψάρια και κάποια τεχνογνωσία στο ψάρεμα, που οι άνθρωποι απέτυχαν οικτρά να τελειοποιήσουν. Ωστόσο, οι δύο ομάδες κουτσοκατάφεραν ένα είδος συνύπαρξης, μιας συνύπαρξης που κρατούσε σχεδόν μια δεκαετία, αν και φαινόταν να εξαρτάται πάντα από τον σαφή διαχωρισμό ανάμεσα στο Οράιζον νότια της εκβολής του ποταμού και των καταυλισμών των Σπακλ στη βόρεια πλευρά.

Όσπου πριν από έξι μήνες, ο Ντέκλαν διάβαζε ένα βιβλίο στην όχθη του ποταμού. Είχε ικετέψει για άδεια εκείνη τη μέρα, μπουχτισμένος από τα καθήκοντα του ψαρέματος, καθώς τον είχε πάρει ο ύπνος, και η βάρκα του Ιλάι Πίντσιν ήταν η μόνη που απέμενε να φύγει εκείνο το πρωί. Το ψάρεμα με τον Ιλάι ήταν μια μιζέρια για όλους, αλλά ιδιαίτερα για τον Ντέκλαν, που εκτελούσε άψογα τα καθήκοντά του, εκτός κι αν ήταν πάνω του συνέχεια το περιφρονητικό μάτι του Ιλάι. Όταν συνέβαινε αυτό, ο Ντέκλαν διαπίστωνε πως δεν μπορούσε να δέσει έναν κόμπο, να περάσει πετονιά σ' ένα ράουλο ή ν' ανεβάσει τα δίχτυα, καθώς ο Θόρυβός του λυσομανούσε ροζ, απειλώντας να πετάξει τους πάντες από τη βάρκα. Ο ισχυρισμός πως είχε έναν άσχημο βήχα είχε γίνει δεκτός μάλλον υπερβολικά πρόθυμα από τον Ιλάι και το πλήρωμά του.

Έτσι, εκείνο το πρωί ξεγλίστρησε πάλι σ' ένα μέρος που του άρεσε πλάι στο ποτάμι, απομονωμένο, ήσυχο, με την ορμή του νερού να καταπνίγει τον περισσότερο Θόρυβο της πόλης. Ο Θόρυβός του περιέγραφε το διάβασμά του στον αέρα κι ο ίδιος ήταν χαρούμενα χαμένος μέσα σ' όλο αυτό. Μέχρι που έφτασε στο τέλος ενός κεφαλαίου και σταμάτησε.

Όμως, τι συμβαίνει στο αγόρι; ρώτησε μια φωνή ανάμεσα στα δέντρα με προφορά όχι ανθρώπινη. Μια Σπακλ ήταν από πάνω του, τεντωμένη κατά μήκος του κλαδιού, παρακολουθώντας τον προσεκτικά. Σίγουρα δεν... πεθαίνει από την πείνα; Είναι αυτή η σωστή προβολή;

«Η σωστή τι;» τη ρώτησε.

Εκείνη γλίστρησε από το κλαδί με μίαν άνεση και ευελιξία που ο ίδιος δε θα κατάφερε ποτέ να παραβγεί, ακόμα κι αν έκανε εκατό χρόνια εξάσκηση. Του έδειξε το τάμπλετ που διάβαζε. Αυτό το αγόρι, έδειξε. Δεν είναι αληθινό. Είναι μια παραλλαγή μνήμης. Ένα μέσο μετάδοσης νοήματος.

«Μια ιστορία», απάντησε ο Ντέκλαν.

Ο Θόρυβός της φωτίστηκε ακούγοντας αυτή τη λέξη. Μια ιστορία. Ναι.

Μετά έμειναν να κοιτάζονται, με τον Θόρυβό του να της λέει ποιος ξέρει τι και τον δικό της πιο συγκροτημένο, πιο περίεργο, να προσπαθεί να επικοινωνήσει, αλλά επίσης να το σκέφτεται, αξιολογώντας την κατάσταση. Το γεγονός πως ήταν νεαρή γυναίκα με Θόρυβο ήταν αρκετό για να τον αφήσει άναυδο για μια στιγμή. Οι γυναίκες των ανθρώπων δεν είχαν Θόρυβο, φυσικά – κάτι που προκαλούσε ατελείωτο πρόβλημα, δεδομένου του πόσο πρόθυμοι ήταν οι άνθρωποι να οργίζονται με τις διαφορές.

Αλλά να τη αυτή να προσπαθεί να επικοινωνήσει, να θέλει να έρθει σ' επαφή.

Λοιπόν, τι γίνεται μετά; έδειξε και του πήρε ένα λεπτό για να καταλάβει πως εννοούσε το βιβλίο.

Αυτό που έγινε στη συνέχεια ήταν πως συναντήθηκαν την άλλη μέρα, για να τελειώσουν την ιστορία. Και την παράλληλη, για ν' αρχίσουν μια καινούρια. Και με κάποιον τρόπο, ήταν τόσο απλό και υπέροχο.

Εξάντλησαν γρήγορα τη μικρή του βιβλιοθήκη, ανεβά-

ζοντας όλο και περισσότερα κείμενα από τα αποθέματα της πόλης. Έμαθε τη γραπτή γλώσσα με τρομακτική ταχύτητα και στο τέλος την άφηνε να δανείζεται το τάμπλετ του τόσο συχνά που πραγματικά δεν το θεωρούσε πια δικό του. Όταν τελείωναν τη δουλειά της ημέρας –ήταν κι οι δύο ψαράδες, πράγμα εξουθενωτικό, που τους έκανε να θέλουν να ξεφύγουν, κουβεντιάζοντας για στιδήποτε άλλο–, συναντιούνταν στην όχθη του ποταμού και διάβαζαν μαζί, εκείνη παρακολουθώντας την ιστορία να ξετυλίγεται στον Θόρυβό του ή –ακόμα πιο καταπληκτικό– το αντίστροφο, όπου ο Θόρυβός της παρουσίαζε με διαφορετικό τρόπο την ιστορία μέσα από τη Σπακλ οπτική. Ήταν καλύτερο από κάθε βίντεο που είχε δει ο Ντέκλαν.

Συντομότερα απ' όσο περίμενε, άρχισε να σημαίνει κάτι γι' αυτόν, κάτι περισσότερο από απλή φιλία, παρ' όλες τις διαφορές τους, παρά τις σωματικές τους ασυμβατότητες, τις απέραντα διαφορετικές εμπειρίες ζωής, το αναμφισβήτητο τεράστιο γεγονός πως δεν ανήκαν στο ίδιο είδος.

Η καρδιά του σκιρτούσε όταν την έβλεπε, δεν μπορούσε να το εξηγήσει πιο πέρα. Έβλεπε πως και η καρδιά της σκιρτούσε όταν τον έβλεπε, κι αν δεν μπορούσαν να είναι μαζί σωματικά με τον τρόπο που ολόκληρη η ηλίθια πόλη φαινόταν να περνάει πάρα πολύ χρόνο προσπαθώντας να φανταστεί, υπήρχαν άλλοι τρόποι που μπορούσαν να επικοινωνήσουν. Ακόμα καλύτερα, με τον Θόρυβό τους, που τον μοιράζονταν, μπορούσαν να έρχονται σε στενή προσωπική επαφή εντελώς διαφορετικά απ' ό,τι είχε βιώσει ποτέ ο ίδιος. Κι αυτό ήταν αρκετό για να σταματάει τον κόσμο.

Τι θα γίνει; τον ρώτησε τώρα, αφήνοντας το τάμπλετ σ' ένα μικρό τραπέζι του κήπου.

«Δεν ξέρω», απάντησε. «Είσαι ακόμα πρόθυμη να προσπαθήσουμε; Να ξεκινήσουμε μόνοι μας;»

Ναι, είπε εκείνη. Αλλά το ζήτημα με τους Σπακλ ήταν πως όταν μιλούσαν, αυτά που έλεγαν ήταν πολύ περισσότερα απ' όσα σήμαιναν οι λέξεις. Είπε, Ναι, αλλά αυτό περιείχε όλη τη θλίψη που θ' άφηνε πίσω τη δική της οικογένεια, όλη την ανησυχία πως τα πράγματα δε θα ήταν καθόλου ευκολότερα ούτε αν πήγαιναν στο Χέβεν ούτε –την εναλλακτική που προτιμούσε αυτός– αν έβρισκαν ένα απομονωμένο σημείο, εντελώς δικό τους ίσως, όπου θα μπορούσαν απλά να ζήσουν οι δυο τους. Όσο απίθανο κι αν ακουγόταν. Δεν ήταν κανένα σπουδαίο σχέδιο, όμως αυτό είχαν μόνο.

Επειδή καμιά πλευρά δεν ήταν ευχαριστημένη όσον αφορά τον Ντέκλαν και την Βράχο Κόντρα Στην Παλιόροια.

Φυσικά, δεν μπορούσες να κρατήσεις ένα πράγμα σαν κι αυτό έξω από τον Θόρυβό σου, αλλά ο Ντέκλαν δεν ήταν ποτέ ένα παιδί στο οποίο η πόλη έδινε πολλή σημασία. Κατάφεραν να περάσουν μερικές βδομάδες πριν τον τσακώσει ο Ιλάι Πίντσιν σε μια χαλαρή σκέψη στην εκκλησία. Τίποτα ιδιαίτερα κακό, μόνο ότι της είχε πιάσει το χέρι για πρώτη φορά την προηγούμενη μέρα, νιώθοντας την κάπως αναπάντεχη ζεστασιά του δέρματός της στο δικό του.

Είχε σηκώσει το βλέμμα του απ' το στασίδι για να βρει τον Ιλάι να τον κοιτάζει επίμονα, με τα πρόσωπα γύρω του ν' ακολουθούν το παράδειγμά του.

Τότε άρχισε η πίεση. Οι βραιοί. Ακόμα και τα κηρύγματα στην εκκλησία άρχισαν να προειδοποιούν για τους κινδύνους της «ανηθικότητας». Η Προϊσταμένη στην αρχή αποδοκίμασε καθαρά τη σχέση, αλλά τους προστάτευσε

κάπως, όταν τα πράγματα απείλησαν να βγουν εκτός ελέγχου. Όσο για τη μητέρα του, απλά έκλαψε, ύστερα φώναξε, μετά έκλαψε κι άλλο, παρά τις διαμαρτυρίες του πως ήταν «φίλοι, αυτό μόνο, τίποτ' άλλο, τίποτα δε συνέβη».

Πράγμα που δεν ήταν εντελώς αλήθεια – ακόμα και τότε.

Από τη μεριά της η Τάι έπεισε τους δικούς της πως έβλεπε τον Ντέκλαν σαν κάτι ελάχιστα παραπάνω από κατοικίδιο. Γέλασε όταν εκείνος προσβλήθηκε μ' αυτό. Μα έχω δει τον τρόπο που οι δικοί σου αγαπούν τα κατοικιδιά τους.

Και ακούστηκε η λέξη για πρώτη φορά. Αγάπη.

Αναρωτήθηκαν ποτέ, έδειξε τώρα, θλιμμένα, αν από μια μεριά έχουν δίκιο; Μήπως ζητάμε πάρα πολλά από τον κόσμο;

«Όχι», είπε εκείνος. «Αυτοί είναι που ζητούν πάρα πολύ λίγα».

Ο Θόρυβός της ξεστάθηκε, της άρεσε αυτή η απάντηση, αλλά δεν κρυβόταν η ανησυχία από κάτω.

Και υπήρχε κάτι καινούριο σ' αυτόν.

«Τι;» τη ρώτησε, προσπαθώντας να τη διαβάσει. «Τι είσαι;»

Την ένιωθε να παλεύει με τον Θόρυβό της, ν' αναρωτιέται πόσα μπορούσε ν' αποκαλύψει με ασφάλεια.

«Μπορείς να μου πεις», της είπε. «Μπορείς να μου πεις οτιδήποτε».

Η πρώτη ένδειξη για το πόσο επικίνδυνα είχαν γίνει τα πράγματα του παρουσιάστηκε στο νερό μια μέρα στο σκάφος του Ιλάι Πίντσιν. Δύο από τους γιους του Ιλάι –από τους οποίους τον μικρότερο θα τον άρπαζε ένα τέρας αργότερα εκείνο το καλοκαίρι– ήταν στα δόρατα, έτοιμοι ν' απωθήσουν το μεγάλο ψάρι που έδειχνε ενδιαφέρον για

τη βάρκα τους. Ένα άλλο αγόρι, ο Άντριου, βοηθούσε τον Ντέκλαν με τα δίχτυα και υπήρχε κι ένα κορίτσι που το έλεγαν Ντέμπορα στις μηχανές και στο πηδάλιο. Ο Ντέκλαν τραβούσε αδέξια μια βαριά πετονιά, χωρίς να καταφέρει να την τυλίξει όσο γρήγορα θα ήθελε ο Ιλάι.

«Πώς μπορείς να έχεις φτάσει σ' αυτή την ηλικία και να είσαι ακόμα τόσο ατάλαντος, μικρέ;» είπε ο Ιλάι.

Ο Ντέκλαν άκουσε τους άλλους να γελάνε. Συνέχισε να τραβάει την πετονιά.

«Έχεις αλλού το μυαλό σου;» είπε ο Ιλάι. «Έχεις το μυαλό σου στην τσουλίτσα σου στο ποτάμι;»

Ο Ντέκλαν κοντοστάθηκε για μια στιγμή, αλλά ξαναγύρισε στη δουλειά του.

Η καυτή ανάσα του Ιλάι χτύπησε ξαφνικά το αυτί του, από πολύ κοντά. «Είσαι ένα βδέλυγμα».

Ο Ντέκλαν έκανε απότομη μεταβολή, με την πλάτη στο νερό. Ο Ιλάι ορθωνόταν από πάνω του, ενώ το υπόλοιπο πλήρωμα παρακολουθούσε.

«Δεν είμαι σίγουρος πώς αισθάνομαι έχοντας έναν ανώμαλο στη βάρκα μου», είπε αρκετά δυνατά ώστε ν' ακούσουν όλοι.

«Δεν είμαι ανώμαλος», είπε ο Ντέκλαν. «Είναι απλά φίλη μου».

«Καλά τώρα, αυτό είναι ολοφάνερα ψέμα, έτσι δεν είναι, μικρέ; Το βλέπουμε στον Θόρυβό σου. Όλοι μας».

«Κι εσένα, τέλος πάντων, τι σε νοιάζει;» είπε ο Ντέκλαν, με το πρόσωπο φλογισμένο.

Ο Ιλάι έσκυψε, με την ανάσα του να βρομάει και τα μάτια γουρλωμένα. «Η Προϊσταμένη μπορεί να μην έχει πρόβλημα μ' αυτό...»

«Στην πραγματικότητα έχει...»

«Αλλά εδώ έξω στο νερό, είναι ο καπετάνιος που κάνει

κουμάντο. Κι αυτός ο καπετάνιος δεν είναι σίγουρος πως θέλει κάποιον σαν εσένα να βρομίξει τον τόπο για τους υπόλοιπους».

Για μια στιγμή, ακουγόταν μόνο ο ήχος των κυμάτων που έσκαγαν παφλάζοντας στο ρηχό σκάφος και ο Θόρυβος του τέρατος που κολυμπούσε γύρω τους. Αλλά βαθιά μέσα στον Ιλάι, ο Ντέκλαν έβλεπε να σχηματίζεται μια πρόθεση.

«Μη...» άρχισε να λέει, αλλά ήταν πολύ αργά. Ο Ιλάι τον άρπαξε από την πουκαμίσια του, τον σήκωσε ψηλά με ανησυχητική ευκολία και τον έβγαλε έξω από τη βάρκα...

Αλλά δεν τον άφησε να πέσει.

Ο Ντέκλαν κρεμόταν για τα καλά έξω από το σκάφος, με όλο του το βάρος πάνω από το νερό και μόνο τα πέλματα των ποδιών ακόμα μέσα. Η κτηνώδης δύναμη του Ιλάι τον κρατούσε κρεμασμένο εκεί, πάνω από το τέρας που έλεγε, **φάω**, καθώς διαισθάνθηκε πως μπορεί να έτρωγε όπου να 'ναι.

«Σε κανέναν δε θα λείψεις, μικρέ», είπε ο Ιλάι. «Η μαμά σου θα έκλαιγε και θα θρηνούσε, αλλά στο βάθος της καρδιάς της θα χαιρόταν ν' απαλλαγεί από το στίγμα σου...»

«Καπετάνιε...» είπε ένας από τους γιους του Ιλάι, κρατώντας νευρικά το δόρυ του.

Ο Ιλάι τον αγνόησε. «Είναι αποβράσματα», έφτυσε στον Ντέκλαν. «Σφάζουν κόσμο πέρα στα δυτικά. Έρχεται πόλεμος. Κι εσύ νομίζεις πως έχεις το δικαίωμα να σπιτωθείς με μια απ' αυτούς;»

Ο Ντέκλαν πάλευε στη λαβή του, με το νερό επικίνδυνα κοντά πια. «Αυτή δεν είναι έτσι...»

«Μπαμπά!» είπε ο γιος του Ιλάι, πιο δυνατά αυτή τη φορά.

«Τι είναι;» βρουχήθηκε εκείνος.

«Είναι δύο», είπε ο γιος.

«Τρία», είπε η Ντέμπορα, κοιτάζοντας στο νερό.

«Θα έρθουν κι άλλα αν συνεχίσεις να τον κρατάς κρεμασμένο εκεί», είπε ο γιος του Ιλάι. «Ρίξ' τον στο νερό ή τράβα τον πάλι μέσα».

Ο Ιλάι έκανε έναν μορφασμό, αλλά κοίταξε κάτω, πέρα από τον Ντέκλαν. Ο Ντέκλαν έστριψε για να δει κι αυτός. Πραγματικά, τρία μαύρα σχήματα έκαναν κύκλους στα βαθιά.

Και τώρα ένα τέταρτο.

Ο Ιλάι κι ο Ντέκλαν κοίταξαν πάλι ο ένας τον άλλο. Στον Θόρυβο του Ιλάι, ο Ντέκλαν έβλεπε τον Ιλάι να τον αφήνει να πέσει, έβλεπε τη βουτιά του στο νερό, στα στόματα των τεράτων που περιέμεναν...

Αλλά μ' ένα μουγκρητό, τον τράβηξε πάλι μέσα στη βάρκα, πετώντας τον άγρια πάνω στον ξύλινο πάγκο. «Πίσω στην ακτή!» φώναξε, μ' έναν τόνο που δε σήκωνε διαφωνία. Η Ντέμπορα γκάζωσε τη μικρή μηχανή σχάσης, οδηγώντας τους προς τις αποβάθρες του Οράιζον.

Κανένας δεν ήθελε να συναντήσει το βλέμμα του Ντέκλαν καθώς πήγαιναν.

Τα φεγγάρια ανέτειλαν, ενώ ο ήλιος άρχισε την κάθοδό του.

Ο Ντέκλαν δεν μπορούσε να κάνει τον Θόρυβό του να παρακάμψει αυτό που μόλις του είπε η Τάι.

«Αν έτσι πρέπει να γίνει», είπε τελικά, χωρίς να την κοιτάζει, νιώθοντας τις λέξεις να ζορίζονται στο λαρύγγι του, «τότε ίσως θα έπρεπε να παρατήσουμε ο ένας τον άλλον, ίσως...»

Τα προηγούμενα λόγια μου παραμένουν αληθινά, έδειξε εκείνη. Θα βρούμε έναν τρόπο.

«Μα, Τάι...»

Νομίζεις πως είσαι ο μόνος που θα κάνει θυσία. Αλλά αυτό δεν είναι αλήθεια.

Ο Ντέκλαν έκρυψε το πρόσωπό του στα χέρια του, μην ξέροντας τι να κάνει. Θα την πετούσαν έξω. Αυτό του είχε πει. Θα γινόταν εχθρός των Σπακλ. Οι δικοί της την περίμεναν όταν έδесе το πλεούμενό της σήμερα το απόγευμα. Δεν πίστευαν πια ότι ο Ντέκλαν ήταν κάτι σαν «κατοικίδιο». Φυσικά, είχαν δει το βάθος του αισθήματός της στον Θόρυβό της από την αρχή, αλλά το θεώρησαν μια περαστική επιθυμία. Το ανέχτηκαν επειδή οι κάτοικοι της πόλης –και κατά συνέπεια ο Ντέκλαν– υποτίθεται πως θα έφευγαν. Όταν διάβασαν στον Θόρυβό της πως οι δυο τους σκόπευαν να μείνουν μαζί, την πληροφόρησαν για τις συνέπειες με πολύ σαφείς όρους.

Έρχεται πόλεμος, έδειξε, ανάμεσα στον λαό μου και τον δικό σου.

«Μα αν αυτό είναι αλήθεια, πού θα μπορούσαμε να πάμε; Πώς θα μπορούσαμε ποτέ να ξεφύγουμε;»

Διασχίζοντας τη θάλασσα. Υπάρχουν άλλοι τόποι, με διαφορετικές φωνές...

«Πώς να τη διασχίσουμε τη θάλασσα;»

Θα κάνουμε αυτό που πρέπει. Ο κόσμος είναι μεγάλος. Σίγουρα υπάρχει ένας χώρος σ' αυτόν για έναν σαν εσένα και μία σαν εμένα.

«Έτσι θα πίστευες», είπε εκείνος. «Αλλά δε φαίνεται να καταλήγει έτσι ποτέ». Κοίταξε ολόγυρα στον μικρό πίσω κήπο με τον ετοιμόρροπο φράκτη του, τ' αγριόχορτα που κανείς δεν είχε χρόνο να τα βγάλει κανονικά, όλα στο πίσω μέρος ενός ξύλινου σπιτιού που έγερνε παραπάνω απ' όσο έπρεπε, άδειο πια ύστερα από μια ζωή σε μια πόλη όπου είχαν μετακομίσει όλοι γεμάτοι ελπίδα. Η οποία ήταν πια εντελώς χαμένη.

Εκείνη τα διάβασε όλα αυτά σε μια στιγμή κι εκείνος ένωθε ήδη τον Θόρυβό της να ετοιμάζεται να τον μαλώσει.

«Θα σ' αφήσω», είπε πάλι, χωρίς να την κοιτάζει στα μάτια. «Αν πρέπει να το κάνω. Αν αυτό σε κρατήσει ασφαλή».

Μα τι σε κάνει να νομίζεις πως θα σε αφήσω εγώ; έδειξε εκείνη. Ο Θόρυβός της άλλαξε πάλι και είδε πως είχε κάνει χώρο γι' αυτόν μέσα του. Προσπάθησε να κάνει το ίδιο γι' αυτήν, αλλά δεν μπορούσε να κάνει την ελπίδα του να λειτουργήσει αρκετά έντονα. Μπορούσε μόνο να γείρει στην αγκαλιά της και να ψάξει για μια διαφυγή και για τους δυο τους, σ' ένα μέλλον που έμοιαζε να μην προσφέρει καμιά.

Ένα χτύπημα στην εξώπορτα τους έκανε και τους δυο να πεταχτούν. Ο ήλιος έδυε πίσω από τους λόφους, το σούρουπο έπεφτε με μια ψύχρα ακόμα πιο έντονη. Ο χειμώνας ερχόταν το δίχως άλλο και θα ήταν δοκιμιάς.

Το χτύπημα ακούστηκε πάλι.

«Ξέρω πως είσαι μέσα, Ντέκλαν», φώναξε κάποιος. «Κι ένας τυφλός θα έβλεπε τον Θόρυβό σου».

«Η Προϊσταμένη Κούλ», ψιθύρισε ο Ντέκλαν.

Έχει φερθεί με κατανόηση, έδειξε η Τάι.

«Μέχρι ένα σημείο». Ο Ντέκλαν σηκώθηκε. Η Τάι τον ακολούθησε μέσα. Διέσχισαν το σπίτι και άνοιξαν την εξώπορτα. Η Προϊσταμένη Κούλ τούς έκοψε και τους δυο με μια ματιά.

«Πρέπει να σου μιλήσω, Ντέκλαν», είπε. «Μόνο σου».

«Σου είπα, Προϊσταμένη. Δεν πάω πουθενά».

«Δεν είναι αυτός ο λόγος που είμαι εδώ». Το πρόσωπό της ήταν σκληρό. Δεν είπε τίποτε άλλο.

Ο Ντέκλαν προσπάθησε να την καθυστερήσει, αλλά

κανείς δεν μπορούσε να το κάνει αυτό στην Προϊσταμένη Κούλ. Κοίταξε την Τάι, ύστερα πάλι την Προϊσταμένη Κούλ. «Θα είναι ασφαλής εδώ;»

«Όσο ασφαλής θα είναι οπουδήποτε», είπε η Προϊσταμένη Κούλ.

Πράγμα που δεν είναι ιδιαίτερα ασφαλές, έτσι; έδειξε η Τάι.

«Αν αυτό που προσπαθείτε να κάνετε εσείς οι δυο δεν ήταν εξαιρετικά βλακώδες», είπε η Προϊσταμένη, «θα έλεγα πως κατά τ' άλλα φαίνεστε πολύ έξυπνοι». Στράφηκε στον Ντέκλαν. «Έλα μαζί μου».

Πήγαινε, έδειξε η Τάι. Θα είμαι εντάξει.

Περίμενε μια στιγμή και ύστερα βγήκε έξω, για ν' ακολουθήσει την Προϊσταμένη...

Η οποία γύρισε πίσω πριν κλείσει η πόρτα, απλώνοντας το χέρι της για να τη σταματήσει. Έσκυψε μέσα για να μιλήσει στην Τάι. «Μείνε αθέατη. Απλά μείνε μέσα και διάβασε, αφού ξέρω πως σου αρέσει τόσο πολύ».

Αγνόησε τις ερωτήσεις που πρόβαλαν στον Θόρουβο του Ντέκλαν καθώς ξεκίνησε να φεύγει, προτού γυρίσει να τον κοιτάξει. «Έρχεσαι;»

«Πού πηγαίνουμε;» ρώτησε ο Ντέκλαν καθώς σκαρφάλωναν όλο και πιο ψηλά στο μονοπάτι.

«Πού σου φαίνεται;» γρύλισε η Προϊσταμένη Κούλ, πιάνοντας το κλαδί ενός δέντρου για ν' ανέβει. Ακολουθούσαν ένα μονοπάτι μέσα στους λόφους, που οριοθετούσε την πόλη από τη μεριά της ξηράς. Ο κύριος δρόμος ακολουθούσε το ποτάμι σε ολόκληρη τη διαδρομή μέχρι το Χέβεν, αλλά υπήρχε ένας αριθμός άτυπων μονοπατιών μέσα στο δάσος, που χρησιμοποιούνταν για κυνήγι, τόσο από τους ανθρώπους όσο και από τους Σπακλ, και η Προϊ-

σταμένη Κούλ τον είχε φέρει ψηλά, σχεδόν στο τέρμα του πιο απότομου, μέχρι που ήταν σε θέση να δουν τα ετοιμόρροπα κτίρια της πόλης –το μοναδικό της κατάστημα, την εκκλησία της, τη θλιβερή μικρή πλατεία που υποτίθεται πως θύμιζε τη μεγαλύτερη στο Χέβεν– καθώς και τον απέραντο ωκεανό, που απλωνόταν βόρεια, νότια και ανατολικά, κυριολεκτικά μέχρι εκεί που έφτανε το μάτι, λες κι αυτό εδώ το κομμάτι ακτής ήταν το τελευταίο βήμα πριν από την αιωνιότητα.

«Μοιάζει σαν να προσπαθείς να με πας όσο πιο μακριά γίνεται από την πόλη», είπε.

Εκείνη κάθισε στην εσοχή ενός χαμηλού δέντρου. «Θα επαναλάβω αυτό που είπα σχετικά με την εξυπνάδα σας, αν δεν ήσασταν επίσης τόσο ολοφάνερα, τόσο πολύ, πολύ βλάκες».

«Δεν την αφήνω, Προϊσταμένη. Δεν ξέρω καν αν θα μπορώσα».

Ξεφύσηξε θυμωμένα. «Νομίζεις πραγματικά πως είναι η πρώτη φορά που συμβαίνει αυτό, Ντέκλαν; Πιστεύεις ειλικρινά πως στην ομολογουμένως μικρή ιστορία αυτού του αναθεματισμένου κόσμου ένας άνθρωπος κι ένας Σπακλ δεν έχουν βρει ο ένας τον άλλον πιο ενδιαφέροντες απ' όσο θεωρούν σωστό οι αξιοπρεπείς άνθρωποι;»

«Θέλεις να πεις...»

«Βάζεις ανθρώπους μαζί, όσο διαφορετικοί και να είναι, και η φύση καμά φορά παίρνει περίεργους δρόμους. Αλλά μάντεψε πόσες ευτυχείς καταλήξεις έχω ακούσει από τέτοιες καταστάσεις, Ντέκλαν!»

Δεν της απάντησε – πράγμα που ήταν αρκετά καλό γι' αυτήν.

«Σ' έφερα εδώ πάνω γιατί έχω να σου πω κάτι», είπε και η φωνή της ήταν το ίδιο σκληρή με κάθε βράχο κόντρα

στην παλιόρροια που μπορεί να διάλεγαν οι Σπακλ σαν παράδειγμα. «Και όταν το κάνω, δε θέλω ν' ακούσει κανένας άλλος τον Θόρυβό σου». Αγκάλιασε το σώμα της με τα χέρια της στο κρύο που δυνάμωνε. «Τα πράγματα είναι αρκετά άσχημα».

«Ποια πράγματα;» τη ρώτησε.

Καθόταν στη σκιά κι έβλεπε μόνο την πιο μικρή αντανάκλαση στην υγρασία των ματιών της. Υπήρχε κάτι εκεί να διαβάσει, το ήξερε, με την προϋπόθεση να είχε Θόρυβο.

«Έχω νέα, Ντέκλαν», είπε. «Σκληρά νέα».

Ξεροκατάπιε. «Πες μου».

Την είδε να κουνάει το κεφάλι μέσα στις σκιές. «Η ομάδα που έφυγε σήμερα το πρωί δεν έφτασε ποτέ στο Χέβεν».

Περιμένε περισσότερα, αλλά αυτό ήταν το μόνο που του είπε. Κι ύστερα κατάλαβε. «Η μητέρα μου. Τι συνέβη στη μητέρα μου;»

«Τα πράγματα έχουν γίνει πολύ σοβαρά, Ντέκλαν. Ακόμα χειρότερα απ' όσο θα σ' έκαναν να πιστέψεις τα παραληρήματα του Ιλάι Πίντσιν...»

«Τι έπαθε η μητέρα μου;»

Η Προϊσταμένη Κόουλ σήκωσε το πιγούνι της, λες για να δεχτεί ένα άδικο χτύπημα. «Πέθανε, Ντέκλαν. Λυπάμαι. Δέχτηκαν επίθεση. Από Σπακλ».

Δεν μπορούσε να πει τίποτα για μια στιγμή. Υπήρχαν τόσο πολλές συνέπειες εδώ, που δεν μπορούσε καν ν' αρχίσει να τις αντικρίζει προς το παρόν.

«Ο πόλεμος άρχισε», συνέχισε εκείνη. «Ο πόλεμος είναι εδώ. Και τα δίκαια και τ' άδικά του, ποιος τον άρχισε και γιατί... τι να πω... όλα αυτά είναι μόνο λόγια τώρα. Είμαστε σε πόλεμο. Και ξεκίνησαν τα χτυπήματα. Αυτό ήταν μόνο ένα». Κοίταξε τα χέρια της. «Ένα από πολλά που θ' ακολουθήσουν, πολύ φοβάμαι».

Ο Ντέκλαν έστεκε εκεί, με τις γροθιές σφιγμένες, προσπαθώντας να τη διαβάσει. «Δεν το πιστεύω», είπε. «Δεν πιστεύω πως θα το έκαναν αυτό».

«Το έκαναν, Ντέκλαν. Λυπάμαι, αλλά αυτό είναι ο πόλεμος. Είμαι σε συνεχή επικοινωνία με τις Προϊσταμένες στο Χέβεν και είμαστε σε προχωρημένες συζητήσεις σχετικά με το πώς μπορούμε να προχωρήσουμε, αλλά τα πράγματα πρόκειται να χειροτερέψουν πριν βελτιωθούν».

«Η μητέρα μου», είπε ο Ντέκλαν καθώς σκέφτηκε πώς αποχωρίστηκαν, όλα τα τελευταία πράγματα που δεν είπαν ποτέ.

«Εμείς ακολουθούμε το σχέδιο», είπε η Προϊσταμένη Κούλ. «Οι υπόλοιποι φεύγουμε για το Χέβεν μόλις χαράξει. Θα είναι επικίνδυνο, αλλά λιγότερο επικίνδυνο από το να μείνουμε εδώ». Έσκυψε μπροστά. «Πρέπει να είσαι μαζί μας, Ντέκλαν. Τώρα περισσότερο από ποτέ. Δεν μπορείς να μείνεις. Δεν μπορείς να μείνεις μαζί της».

Κούνησε το κεφάλι του, αλλά μάλλον από σύγχυση παρά από άρνηση. «Αυτό δεν είχε καμιά σχέση μαζί της. Θα είχα δει κάτι, αν ήταν έστω και κατά διάνοια...»

«Μπορεί να μην ήταν οι δικοί της συγκεκριμένα», είπε η Προϊσταμένη. «Ή μπορεί αυτοί να καταφέρνουν να κρύψουν πράγματα καλύτερα απ' όσο μπορούμε εμείς. Μου έδειξες πως την αγαπάς. Μου έδειξες πόσο πολλά σημαίνει για σένα. Αλλά πόσο καλά την ξέρεις πραγματικά, Ντέκλαν;»

Σήκωσε το βλέμμα του και σκέφτηκε την ερώτηση. Πόσο καλά την ήξερε; Είχε περάσει μαζί της τους τελευταίους έξι μήνες περισσότερο χρόνο απ' όσο με οποιονδήποτε άλλον είχε γνωρίσει, εκτός από τη μητέρα του, που ο πόνος του χαμού της ήταν ακόμα εκεί, παρατημένος – σχεδόν «ξένος» –, περιμένοντας να τον βιώσει, να τον βιώσει, να τον

αφήσει να τον κατακλύσει. Αλλά η Τάι ήταν τόσο διαφορετική. Τόσο διαφορετική. Μπορεί να υπήρχαν γέφυρες που δε θα μπορούσαν να περάσουν ποτέ, μπορεί να υπήρχε πάντα κάποια απόσταση, κάποια αμφιβολία...

Σταμάτησε καθώς ένα φως άστραψε στα μάτια της Προϊσταμένης Κούλ.

Μια μικρή εκτυφλωτικά λευκή κηλίδα, που μεγάλωνε στο κέντρο του σκοταδιού...

Αλλά ο ήλιος ήταν πίσω της, οπότε πού...

Έκανε μεταβολή και κοίταξε κάτω την πόλη.

Πάνω από τα δέντρα και τους αμμόλοφους, κοντά στην όχθη του ποταμού, ούτε εκατό μέτρα από τον ίδιο τον ωκεανό...

Καιγόταν το σπίτι του.

Έτρεξε, χωρίς να κοιτάξει ούτε μια φορά πίσω την Προϊσταμένη.

Ήταν σκοτάδι και το μονοπάτι απότομο. Χρειάστηκε ν' αρπαχτεί από κορμούς δέντρων κάμποσες φορές για να μην πέσει. Χτύπησε το κεφάλι του σ' ένα κλαδί που προεξείχε, αλλά αυτό δεν τον σταμάτησε. Αίμα έσταζε στα μάτια του. Παρ' όλα αυτά έτρεχε.

Τάι, έλεγε ο Θόρυβός του ξανά και ξανά – τίποτ' άλλο.

Έβλεπε τη φωτιά σ' όλο τον δρόμο κατεβαίνοντας το μονοπάτι. Οι φλόγες που υψώνονταν στον αέρα από τη στέγη του σπιτιού του ήταν φάρος στην ακτή, φάρος που έριχνε μακριές φωτεινές λωρίδες στη θάλασσα.

«Ντέκλαν!» άκουσε την Προϊσταμένη Κούλ να φωνάζει πίσω του, αλλά δεν υπήρχε περίπτωση να σταματήσει. Έφτασε στη βάση του λόφου και πήρε τρέχοντας το δρομάκι για το σπίτι του.

Είδε πως είχε ήδη καεί. Ο ξύλινος σκελετός, στεγνωμένος και ραγισμένος από τον θαλασσινό άνεμο, άρπαξε σαν προσάναμμα. Οι φλόγες έφταναν ψηλότερα από τις κορυφές των κοντινών δέντρων. Η αναπάντεχη λάβρα είχε αναγκάσει τον κύκλο των ανθρώπων που ήταν συγκεντρωμένοι εκεί να τραβηχτεί πίσω.

Τον κύκλο των ανθρώπων που κρατούσαν πυρσούς.

Παρακολουθούσαν καθώς ο Ντέκλαν πέρασε ανάμεσά τους, τρέχοντας προς το σπίτι, που όμως ήταν εντελώς τυλιγμένο στις φλόγες.

«Είναι μέσα;» ούρλιαξε, τρέχοντας ξέφρενα πέρα δώθε, ψάχνοντας τρόπο να μπει.

Αλλά δεν υπήρχε τρόπος να μπει – η φωτιά ήταν πολύ δυνατή, όλες οι πόρτες καίγονταν.

Έτρεξε στον Ιλάι Πίντσι. «ΕΙΝΑΙ ΜΕΣΑ;» του φώναξε, εκατοστά μόλις από το πρόσωπό του.

Ο Ιλάι έμεινε ατάραχος. «Εσύ το προκάλεσες αυτό στον εαυτό σου, μικρέ», είπε μ' εκείνο τον βροντερό ψίθυρό του. Και παρόλο που ο Ντέκλαν διάβαζε σοκ, για το μέγεθος της φωτιάς και των συνεπειών της, στον Θόρυβο του πλήθους που είχε ζώσει το σπίτι – με αποτέλεσμα να μην έχει εκείνη καμιά πιθανότητα να ξεφύγει–, διέκρινε επίσης κι άλλα πράγματα: περιφρόνηση και θυμό...

Θυμό που δεν ήταν απλά ο συνηθισμένος για τη σχέση του Ντέκλαν με μια Σπακλ.

«Ξέρατε», είπε ο Ντέκλαν. «Ξέρατε για την επίθεση στον δρόμο προς το Χέβεν...»

«Η μητέρα σου είναι νεκρή, μικρέ», είπε ο Ιλάι, «και παρ' όλα αυτά ο Θόρυβός σου λυσσομανάει ακόμα για το απόβρασμα που τη σκότωσε».

«Δεν είναι απόβρασμα!» είπε ο Ντέκλαν. «Και δεν επιτέθηκε αυτή στους ταξιδιώτες. Αυτό ήταν...»

Αλλά τον σταμάτησε η γροθιά του Ιλάι που τον κοπά-
νησε στο πρόσωπο. Έπεσε πίσω στο αμμουδερό χώμα που
αποτελούσε το μεγαλύτερο μέρος του εδάφους του Οράι-
ζον. Έφτυσε ένα ματωμένο δόντι και για μια στιγμή ανα-
ρωτήθηκε αν είχε σπάσει το σαγόνι του.

«Πρέπει να διαλέξεις πλευρά!» είπε ο Ιλάι, όρθιος από
πάνω του και ο Θόρυβός του, ο σκληρός, ανελήιτος Θόρυ-
βός του, αναδεύτηκε, δείχνοντας πώς ξέσπασε η φωτιά...

Επαναλαμβάνοντας τις κραυγές της Τάι καθώς παγι-
δεύτηκε μέσα...

Κραυγές που έσβησαν καθώς μαινόταν η φωτιά.

Ο θυμός του Ντέκλαν τον ανάγκασε να σηκωθεί όρθιος
και να ορμήσει στον Ιλάι, με τις γροθιές έτοιμες...

Και μια γροθιά τον παραμέρισε –πάλι εύκολα– ρίχνο-
ντάς τον στο έδαφος, με το κεφάλι του να γυρίζει. Η φωτιά
έκαιγε τόσο πολύ πίσω του που μπορούσε να μυρίσει τα
ρούχα του καθώς άρχιζαν να καψαλίζονται.

Τάι, σκέφτηκε. Τάι.

Αλλά δεν μπόρεσε να σηκωθεί αυτή τη φορά. Ένιωσε
περισσότερο παρά είδε πραγματικά το πλήθος των ανθρώ-
πων να αποχωρούν και να χάνονται μέσα στη νύχτα.

Καθώς πίσω του το σπίτι του καιγόταν, η μητέρα του
ήταν νεκρή και η Τάι χαμένη.

Τόσο γρήγορα, σε λιγότερο από μια μέρα, είχε χάσει τα
πάντα.

Ξύπνησε μ' έναν επίδεσμο στο πρόσωπο. Ήταν εντελώς
σκοτεινά και η φωτιά έκαιγε ακόμα, παρόλο που είχε μι-
κρύνει σε ύψος – αν όχι σε ένταση. Τον είχαν τραβήξει μα-
κριά, για να μην καεί.

Τον είχε τραβήξει η Προϊσταμένη Κούλ.

«Δεν μπορούσες να τη σώσεις, Ντέκλαν», του είπε, γονατίζοντας από πάνω του και σκουπίζοντας το αίμα από το πρόσωπό του. «Δεν υπήρχε ποτέ καμιά πιθανότητα να το κάνεις αυτό».

Σήκωσε το βλέμμα του πάνω της – το σαγόνι του τον πονούσε τόσο πολύ που σχεδόν δεν μπορούσε να μιλήσει. Αλλά τα καταλάβαινε όλα πια και δε θα έμενε βουβός. «Εσύ...» είπε. «Εσύ με πήγες εκεί πάνω...»

«Ήταν το καλύτερο που μπορούσα να κάνω», είπε εκείνη, βάζοντας άλλον έναν επίδεσμο στο μέτωπό του. «Μπορούσα είτε να σώσω έναν από σας ή κανέναν. Αυτή η επιλογή έπρεπε να γίνει – και την έκανα».

«Ήξεραν για την επίθεση στον δρόμο. Εσύ μου είπες πως δεν ήξεραν. Με απομάκρυνες για να μπορέσουν...»

Γύρισε πάλι προς τη φωτιά. *Τάι*, σκέφτηκε κι ένωσε λες και το σώμα του θα διπλωνόταν από τη θλίψη που τον χτύπησε σαν γροθιά.

«Όλα όσα σου είπα ήταν αλήθεια», είπε η Προϊσταμένη Κούλ. «Η μητέρα σου είναι νεκρή. Είμαστε σε πόλεμο με τους Σπακλ. Ο Ιλάι Πίντσιν το ανακάλυψε πριν μπορέσω να κάνω οτιδήποτε και ήταν έτοιμοι να σας κρεμάσουν και τους δυο από το ψηλότερο δέντρο». Το πρόσωπό της παρέμενε ψυχρό. «Τον έπεισα να μην το κάνει αυτό και τον άφησα να συμβιβαστεί με το κάψιμο του σπιτιού».

«Μ' εκείνη μέσα», κάρφωσε το δακρυσμένο βλέμμα του ο Ντέκλαν στην Προϊσταμένη, μην μπορώντας να το πιστέψει. «Και νομίζεις πως αυτό σε κάνει ηρωίδα;»

Η Προϊσταμένη Κούλ κούνησε το κεφάλι της. «Μερικές φορές οι ηγέτες είναι υποχρεωμένοι να κάνουν φρικτά πράγματα, Ντέκλαν, φοβερά πράγματα, απάνθρωπα πράγματα».

Εκείνος ανακάθισε πιο αργά απ' όσο θα ήθελε – αλλά

ανακάθισε. Ύστερα κατάφερε να σηκωθεί όπως όπως όρθιος. Η Προϊσταμένη Κούλ έμεινε γονατισμένη. «Πέθανε, Προϊσταμένη», είπε.

«Λυπάμαι πολύ, πάρα πολύ γι' αυτό, Ντέκλαν».

«Πέθανε», ξαναείπε εκείνος, σφίγγοντας τις γροθιές του. «Και η τιμωρία είναι η δική σου ζωή».

Η Προϊσταμένη Κούλ δε σάλεψε, δεν έπαιξε καν τα βλέφαρά της. «Ας είναι».

Και περισσότερο απ' οτιδήποτε, ήταν η *σιγουριά* της που τον έκανε να κινηθεί, η ορθότητα που ήταν ακόμα και τώρα γραμμένη στο πρόσωπό της. Κοίταξε ολόγυρα και βρήκε μια κοντή, χοντρή σανίδα που είχε πέσει από το σπίτι. Ήταν μαυρισμένη, αλλά δεν έκαιγε. Την πήρε στο χέρι του.

Πίστευε πως ήξερε τι σκόπευε να κάνει μ' αυτήν και η ιδέα τον σόκαρε, αλλά μόνο μ' έναν απόμακρο τρόπο.

Ζύγιασε τη σανίδα. Ήταν αρκετά βαριά και θα έκανε μεγάλη ζημιά. Πλησίασε την Προϊσταμένη, σαν να παρακολουθούσε τον εαυτό του από μακριά. Ήταν μόνοι, καθώς εκείνοι που είχαν βάλει τη φωτιά κρύβονταν στα σπίτια τους, περιμένοντας το πρωί, όταν θα εγκατέλειπαν αυτό το μέρος για πάντα.

«Τι σχεδιάζεις, Ντέκλαν;» ρώτησε η Προϊσταμένη, εκνευριστικά ήρεμα. «Η επιλογή είναι δική σου τώρα».

«Με απομάκρυνες, για να μπορέσουν να τη σκοτώσουν», είπε εκείνος, στριφογυρίζοντας τη σανίδα. «Θα μπορούσαμε να το σκάσουμε. Θα μπορούσαμε να είμαστε μαζί...»

«Ούτε οι δικοί της σε θέλουν, Ντέκλαν. Ξεκίνησε *πόλεμος*...»

«Τη σκότωσες. Ουσιαστικά έβαλες τη φωτιά εσύ η ίδια».

Ήταν ακόμα στο έδαφος μπροστά του και για πρώτη φορά υπήρχε μια νευρική έκφραση στο βλέμμα της. «Ντέκλαν», είπε.

«Σταμάτα να χρησιμοποιείς το όνομά μου», είπε εκείνος. «Δε γνωριζόμαστε πια».

«Ντέκλαν», ξαναείπε εκείνη – ύστερα γύρισε και κοίταξε τα άλλα σπίτια. Είδε τον Θόρυβο που ερχόταν από εκεί, τον διάβασε: τίποτα που θα μπορούσε να τη βοηθήσει. Στράφηκε πάλι στον Ντέκλαν, ισώνοντας τους ώμους της. «Κάνε ό,τι θέλεις».

Σταμάτησε. «Να κάνω ό,τι θέλω;»

Τον κοίταξε στα μάτια, ανυποχώρητη. «Όλα όσα λες είναι αλήθεια. Έχω κάνει τερατώδεις επιλογές. Έπρεπε να γίνουν. Μου αξίζει να υποστώ τις συνέπειές τους».

Ζύγιασε πάλι τη σανίδα, κοιτάζοντάς τη. Ο Θόρυβός του μαινόταν γύρω τους καθώς γινόταν ένα κουβάρι με τη φωτιά, τη σοκαριστική είδηση για τη μητέρα του και το τρομερό, απαίσιο, τεράστιο κενό της απώλειας της Τάι.

Και να που η Προϊσταμένη πρόσφερε τον εαυτό της, σαν κάθαρση για όλη εκείνη την οργή.

Κρατούσε κι αυτή το βλέμμα της καρφωμένο πάνω του, πιθανόν χωρίς καν να φοβάται.

Ύψωσε τη σανίδα...

Τα μάτια της μισόκλεισαν λίγο, αλλά αυτή ήταν η μόνη αντίδρασή της...

Ώσπου πέταξε τη σανίδα κάτω δίπλα της, τόσο δυνατά που εκείνη τινάχτηκε.

«Θα έρθει μια μέρα, Προϊσταμένη», είπε, «που θα πάψεις να είσαι τόσο σίγουρη για όλα. Κι αυτή θα είναι η μέρα που θα γκρεμιστείς. Αυτή θα είναι η μέρα που θα πέσεις. Ελπίζω μόνο να είμαι εκεί για να το δω».

Στράφηκε πάλι προς τη φωτιά, έπεσε στα γόνατα και άρχισε να κλαίει.

* * *

Όταν το άλλο πρωί έφυγε η υπόλοιπη πόλη, κανείς δεν ήρθε να τον πάρει. Δεν είδε κανέναν, ούτε τον Ιλάι Πίντσιν, ούτε καν την Προϊσταμένη, από κει που κειτόταν ακόμα, κουλουριασμένος στο σκεπασμένο με στάχτη χορτάρι, μπροστά στ' απομεινάρια του σπιτιού του. Ήταν έτοιμος να τους αρνηθεί, έτοιμος να τους πει ακριβώς τι να πάνε να κάνουν οι ίδιοι και το ταξίδι τους στο Χέβεν, αλλά κανείς δεν ήρθε καν να ρωτήσει.

Αναρωτήθηκε αν αυτό ήταν δουλειά της Προϊσταμένης.

Λίγο μετά τα χαράματα, άκουσε το αυτοκίνητο σχάσης να ξεκινάει από την πλατεία, τις βοϊδάμαξες ν' αρχίζουν να τρίζουν με κατεύθυνση τον δρόμο του ποταμού, τον Θόρυβο των τελευταίων κατοίκων της πόλης να κατακαθίζει από φόβο για το τι μπορεί ν' αντιμετωπίσουν πριν φτάσουν στο Χέβεν.

Ήλπιζε να τους σφάξουν όλους.

Κι ύστερα δεν το ήλπιζε – όσο και να το ήθελε. Ήταν άνθρωποι που ήξερε σ' αυτή την ομάδα, άνθρωποι που μπορεί να μη συμμετείχαν τόσο πολύ σ' αυτό, άνθρωποι που μπορεί να ήταν απλά αδύναμοι μπροστά στον Ιλάι Πίντσιν, αυτόν που –έπρεπε να το παραδεχτεί– πραγματικά ευχόταν να τον σφάξουν.

Οι ήχοι της μηχανής και των κάρων και του Θορύβου έσβησαν όλοι, ώσπου απέμεινε μόνο ο συνηθισμένος, πάρα πολύ γνώριμος θόρυβος των κυμάτων που έσκαγαν με δύναμη.

Δεν ήξερε τι να κάνει. Δεν ήξερε πού θα μπορούσε να πάει. Αναρωτήθηκε αν θα μπορούσε να ζήσει εδώ, μόνος του.

Ή αν θα έπρεπε απλά να κατέβει ως το κύμα, με τα χέρια ανοιχτά, και να υποδεχτεί με ανακούφιση τα πράγματα που ήθελαν να τον **φάνε**.

Τότε όλη μας η ταλαιπωρία θα ήταν για το τίποτα, έδειξε η

Τάι, αγκαλιάζοντας με το ένα χέρι της τους καμπουριασμένους ώμους του και τυλίγοντάς τον με τον Θόρυβό της.

Βρισκόταν πλαγιασμένος, ακόμα ζαλισμένος από κατάπληξη, στην πλώρη της τρομακτικά ρηχής ψαρόβαρκάς της. Την είχε ξεσκεπάσει κοντά στην εκβολή του ποταμού, παροτρύνοντάς τον να μπει μέσα, παροτρύνοντάς τον να βιαστεί, παροτρύνοντάς τον να ξαπλώσει όσο το δυνατόν πιο κολλητά και ακίνητος μπορούσε στον πάτο καθώς η ίδια έσπρωχνε το πλεύσιμο έξω στα κύματα.

Γύριζε την παλιά συσκευή επικοινωνίας ξανά και ξανά στα χέρια του. «Δεν πίστευα ότι αυτά λειτουργούσαν πια».

Μείνε μέσα και διάβασε, είχε πει η Προϊσταμένη Κούλ καθώς έπαιρνε τον Ντέκλαν μακριά. Κι αυτό επειδή είχε καταφέρει να τους στείλει μήνυμα προειδοποιώντας τους, ώστε να υπάρχει δυνατότητα απόδρασης, κατευθείαν στο τάμπλετ του Ντέκλαν, για να το διαβάσει η Τάι.

Έγραψε πως δεν υπήρχε χρόνος, έδειξε η Τάι, με τα πόδια καρφωμένα ένα σε κάθε πλευρά του σκάφους, όπως έκαναν οι Σπακλ ψαράδες. Τους οδηγούσε μ' ένα μοναδικό κουπί, σπρώχνοντάς τους προς τον κοραλλιογενή ύφαλο, στ' ανοιχτά, που λειτουργούσε σαν κυματοθραύστης. Και πως θα έπρεπε να είμαι πειστική.

Η Προϊσταμένη Κούλ είχε αφήσει στην Τάι δύο συσκευές επικοινωνίας κάτω από ένα τούβλο πλάι στην εξώπορτα του σπιτιού: μία για να την αφήσει μέσα στο σπίτι καθώς φλεγόταν και μία για να μιλάνε μεταξύ τους από ασφαλή απόσταση. Όταν θα ξεκινούσε η φωτιά, η Τάι έπρεπε ν' αρχίσει να ουρλιάζει στη συσκευή που κρατούσε. Η άλλη, στο σπίτι, ήταν ρυθμισμένη να μεταδίδει τις κραυγές της, σαν να καιγόταν, πεθαίνοντας αγωνιωδώς.

Δεν πίστευε πως θα δούλευε, αλλά πως άξιζε να δοκιμάσουμε. Κοίταξε κάτω τον Ντέκλαν. Σ' αυτό ήταν σωστή.

«Κι εμένα δεν μπορούσε να μου το πει, γιατί θα ήταν στον Θόρυβό μου και θα το άκουγαν όλοι. Έπρεπε να το πιστέψω». Σήκωσε το βλέμμα του στην Τάι με απορία. «Την απειλούσα. Ήμουν έτοιμος να τη σκοτώσω». Έπαιξε πάλι στα χέρια του τη συσκευή επικοινωνίας. «Ήταν πρόθυμη να πεθάνει, παρά να ρισκάρει να το ανακαλύψει η πόλη και να μας λιντσάρουν και τους δύο».

Έπρεπε να πιστέψουν πως πέθανα. Έπρεπε να το πιστέψεις κι εσύ. Αυτό ήταν πολύ δύσκολο.

«Ναι», είπε σιγανά ο Ντέκλαν. «Ναι, ήταν». Άφησε τη συσκευή επικοινωνίας κάτω. «Είναι σκληρό καρύδι, έτσι;»
Ναι. Παρόλο που δεν έχει Θόρυβο, η καμμένη.

Πέρασαν τον κοραλλιογενή ύφαλο. Μεγαλύτερα ψάρια άρχισαν να κάνουν κύκλους αλλά επιφυλακτικά, αναγνωρίζοντας μια βάρκα Σπακλ με κόλπα στο μανίκι της.

Λυπάμαι για τη μητέρα σου, έδειξε η Τάι.

Ο Ντέκλαν δεν είπε τίποτα, αλλά ο Θόρυβός του κουλουριάστηκε πάλι γεμάτος θλίψη.

Δεν τον θέλουμε όλοι μας αυτό τον πόλεμο, είπε εκείνη. Δε θέλουμε όλοι μας τον πόνο που θα φέρει.

Στον καταυλισμό της, για παράδειγμα, ήταν όλοι ειρηνικοί, και καθώς η συμμετοχή στον πόλεμο ήταν εθελοντική, είχαν συγκρατηθεί, ελπίζοντας ότι θα περνούσε. Ωστόσο, την είχαν βρῖσει που ήθελε να φύγει μαζί του, μιλώντας της για τις θηριωδίες που έκανε ο λαός του στα δυτικά. Της είχαν γυρίσει την πλάτη με αποστροφή όταν τους είπε πως αυτός ήταν ένα άτομο, όχι ολόκληρος λαός.

Διάβασε τον πόνο του χωρισμού μέσα της καθώς τους οδηγούσε με το κουπί σε πιο βαθιά νερά.

Οπότε πενθούμε και οι δύο, σκέφτηκε.

Ναι, απάντησε εκείνη, διαβάζοντας τη σκέψη του. Αλλά τουλάχιστον πενθούμε μαζί.

Συνέχισαν ν' ανοίγονται όλο και μακριά από την ακτή. Τα τερατώδη ψάρια έμεναν σε απόσταση προς το παρόν, αλλά ο Ντέκλαν ένωθε ακόμα τη βάρκα τρομερά ψευτοκαμωμένη από κάτω του.

«Πες μου πάλι πού πηγαίνουμε», είπε.

Σ' ένα μέρος όπου μπορούμε να υπάρξουμε, έδειξε, συνεχίζοντας να τραβάει κουπί. Στην απέναντι ακτή.

«Μα αυτό είναι ανέφικτα μακριά».

Μακριά, έδειξε, αλλά όχι ανέφικτα.

Ο Ντέκλαν γύρισε πίσω, παρακολουθώντας το Οράιζον να μικραίνει στον ορίζοντα. Έδειχνε τόσο μικρό. Μπροστά τους, προς τον άλλον ορίζοντα, υπήρχε μόνο νερό, μια αιωνιότητα νερού, νερό που επρόκειτο με κάποιον τρόπο να διασχίσουν με τη λιλιπούτεια βάρκα τους, με τέρατα να λυσομανούν από κάτω της.

Αλλά προς το παρόν παρέμεναν μαζί, ζωντανοί και στην επιφάνεια, τραβώντας ακόμα πιο πέρα στην απέραντη θάλασσα.

Copyright© Patrick Ness, 2009

Copyright© για το εξώφυλλο Walker Books Ltd., 2018

Reproduced by permission of Walker Books Ltd, London SE11 5HJ

www.walker.co.uk

Copyright© για την ελληνική γλώσσα Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ

(Εκδόσεις Πατάκη), 2020